

פרק כל הרוקין

הלכה א מתניתין:

רוק של זב ושל הנדה הוא אב הטומאה, ומטמא מן התורה אדם וכלים. וגזרו חכמים על כל רוק הנמצא שיטמא, משום ספק שמא הוא רוק הזב או רוק הנדה.

המשנה מפרשת דין הרוק הנמצא בירושלים:

כל הרוקין הנמצאים בירושלים טהורים, כי בירושלים לא גזרו טומאה עליהם, ומן הדין אין לטמאותם דאזלינן בתר רובא, ורוב הרוקין של טהורים הם.

חויץ משל הרוקין הנמצאים בשוק העליון של ירושלים, שהם מטמאין, וכדמפרש בגמרא הטעם, **דברי רבי מאיר**.

רבי יוסי אומר: רוקין שנמצאו **בשאר כל ימות השנה** [שלא בשעת הרגל] אם נמצאו **באמצע הדרכים** הרי הם **טמאים**.

שבימות השנה שכיחי טמאים וכיון שהם הרוב הם מהלכים באמצע הדרך, והטהורים שהם המיעוט מהלכין בצידי הדרכים כדי שלא יטמאו בהם, לכן רוק הנמצא באמצע הדרך תלינן שבא מן הטמאין.

והרוקין שנמצאו **בצדדין טהורין**, שמסתמא מן הטהורים הוא.

דאילו רוקין שנמצאו **בשעת הרגל**, שאז רוב ישראל טהורים והטמאים שהם המיעוט

מסתלקים והולכים בצידי הדרכים, הדין הוא שהרוקין שנמצאו **באמצע הדרך טהורין** דמסתמא בא מן הטהורים, ו**שבצדדים טמאין** דתלינן שמן הטמאין הוא בא, מפני שלעולם המיעוטיין מסתלקין לצדדים.

ומפרשת המשנה דין סתם כלים הנמצאים:

כל הכלים הנמצאים בירושלים אם נמצאו **בדרך הירידה לבית הטבילה** הרי הם **טמאין**, ששתי דרכים היו מוליכות לבית הטבילה, באחת היו יורדים אליו, ובשניה עולים ממנו.

וכלי שנמצא בדרך הירידה ודאי טמא הוא. שמסתמא הוליכוהו לשם כדי להטבילו, ונפל קודם שהטבילוהו.

ואם נמצאו בדרך העליה מבית הטבילה הרי הן בחזקת **טהורין**, דמסתבר שכבר הוטבלו ועתה הועלו מן המקוה אחר שנטהרו.

מפני **שלא בירידתן** למקוה היא **עלייתן**, שביירידתן הם טמאים ובעלייתן הם טהורים שכבר הוטבלו. זו **דברי רבי מאיר**.

רבי יוסי אומר: **כולן טהורים**, דלא גזרו על כלים הנמצאים בירושלים טומאה מספק

חויץ מן הסל שהיו מלקטין לתוכו עצמות המתים כשהיו מעבירין אותו מקבר עראי לקבר אבותיו, וחויץ מן **המגריפה**, שהיו גורפין בה את עצמות המת כשהן מפוזרות, וחויץ מן **המריצה** [מפרש בגמרא מה היא] **המיוחדין לקברות**, דהואיל ומיוחדין הם לקברות הרי הם בחזקת טומאה.

דין זה שאמר רבי יוסי כי הכלים הנמצאים בירושלים טהורים הם לא נאמר אלא לגבי חולין, אבל לגבי קדשים החמירו, וכדלהלן: